

Ignasi Moreno (Gandia, 1959) ha obtingut el premi de Teatre amb l'obra 'Jeff: els colors de la bogeria', basada en la vida de l'assassí en sèrie americà Jeffrey Lionel Dahmer, el Carnisser de Milwaukee. Autor amateur, és òptic de professió.

Ignasi Moreno, del grup de teatre amateur Comuna Gàbia, de Gandia.

Senyor Ignasi Moreno, quina és la vostra relació amb el teatre?

—Jo em vaig iniciar amb un grup de teatre amateur en una falla de Gandia, el grup Comuna Gàbia, de la falla del Carrer Major i Passeig. Vaig començar d'actor i a poc a poc vaig involucrar-m'hi —vaig arribar a ajudant de direcció—, fins al punt d'escriure quatre obres, tres de les quals ja s'han representat. La quarta, ho serà al desembre.

—Quina mena d'obres poseu en escena? Sainets, potser?

—No. No n'hem fet mai. No és que hi estiguem en contra, que quede clar. Aquí la gent és molt sensible i si no fas sàinet pensen que hi estàs en contra, però no. Hem fet obres de Dario Fo, Woody Allen, Paco Mir...

—Ja teníeu interès pel teatre abans d'entrar a la companyia?

—No gaire. A la meua dona sí que li agradava bastant. Jo vaig entrar a la companyia per accident i de mica en mica he anat agafant-li afecte. M'agrada llegir-lo. És una cosa que m'encanta.

—Sorprèn. No a tothom li agrada llegir teatre.

—La veritat és que és molt bonic, perquè pots muntar l'obra mentalment. Sempre ho intente. De fet, jo peque molt de detallar coses a les obres que escriu, amb indicacions sobre els vestits o el moviment dels personatges, coses que són de la competència exclusiva del director. També ho he fet en l'obra que

“El repte era ficar-me en el cap d'un assassí en sèrie”

ha guanyat el premi. Perquè quan l'escrivia anava veient l'obra. I això em passa amb totes les que llegesc.

—Com és que vàreu triar el Carnisser de Milwaukee?

—Volia escriure alguna cosa sobre un assassí en sèrie i a través d'Internet vaig trobar el personatge. La idea no era de fer un Tarantino, sinó de ficar-me en el cap de l'assassí. Aquest era el repte.

—Deixeu clar el perquè es va convertir en assassí en sèrie?

—Es queda un poc en l'aire, perquè en una personalitat tan complexa no es pot explicar a fons la realitat del personatge. Per mi, se'n fa perquè era homosexual i no volia ser-ho. Mata homes de raça negra, perquè es mou en ambients marginals.

—Per racista?

—No. Perquè li era molt més fàcil, més assequible, trobar negres per engalipar-los. Molts eren menors.

—L'homosexualitat és un dels temes de l'obra?

—No. Jo no li done gaire importància. S'avergeix de la seua condició i prou.

—Penseu que el vostre protagonista és una víctima?

—Sí. Evidentment. És més víctima que botxí.

—Quins personatges del drama apareixen en escena?

—Els pares, una víctima que les simbolitza totes, una parella de policies, el fiscal, el defensor i el jutge.

—Quin paper hi representen els pares?

—El pare és un home, un químic, que refusa d'encarar-se als problemes, és un covard. Com que les relacions amb la dona són tibants, es refugia a la feina. La mare, una professora, és hipocondríaca, no està gaire contenta a la feina i la canvia sovint. Ell és homosexual perquè no vol ser com els pares.

—No era caníbal, també?

—Sí, però se'n fa per l'espiral de la seua bogeria. Jo només ho esmente de passada. És una cosa més, de les moltes besties que feia.

—Com és que heu intentat de provar fortuna en el teatre, fora de la vostra Gandia?

—Vaig veure la convocatòria a l'apartat de premis literaris de la web Gencat i em vaig dir, i per què no l'envie?

Lluís Bonada